

Punteria

Mai li ha fet el pes. Però era una relíquia del despatx del pare, i ara que és mort, l'ha volgut rescatar. De petita, sempre la veia a la seva esquerra, quan seia enfront de la gran taula de caoba. Des del terra, escoltava al pare parlar per telèfon, o llegir-li un conte, en alguna de les pauses que feia. Aquells animalons que la decoren, li feien angúnia, però ja se sap que el pare era un amant del món oriental, i els dracs en formen part.

La té a la seva dreta. Quan pateix un petit nus creatiu (ben sovint) gira la vista i hi entropessa. A tocar de la porta del despatx. Res a veure amb aquella noble estança de la seva infantesa. Aquí no hi ha moqueta, que li feia pessigolles a les cames, mentre escoltava la càlida veu paterna.

Li fa de cistella, de paperera, de pou de les mirades perdudes, de cubell d'escombraries (peles de plàtan o de mandarina, tapes de iogurt) De tant en tant, quan penedida, rescata la bola acabada de llençar, sap que resta un punt al marcador de la seva higiene, però potser en sumarà un al món creatiu. Sovint, s'empastifa els dits, si el paper s'ha emmerdat de iogurt. Avui, quan treu la mà, un fil de sang es barreja amb la neu làctia. Li ha semblat notar una tènue esgarrinxada.

Ja fa uns dies que vessa de boles de paper. Després de la tercera ferida, que la va inquietar, una piscina de boles cobreix el terra, des de la butaca, fins a la paret de la finestra. Ara, se li en refot el marcador. Ha deixat el bàquet de l'escriptor en ple desert creatiu. Tampoc escriu quan baixa el sol. Darrerament, llença la mirada perduda, finestra enllà.

Els ha avisat la dona de fer feines. Després de vàries setmanes de no coincidir amb la mestressa, ha gosat ignorar la norma penjada a la porta del despatx, NO entrar. La paperera vessa de sang.

-Sap vostè, si tenia algun enemic?